

Hồi 73

Đa Muội Một Tiếng Lừa Nhị Lão Lắm Kế Mấy Câu Gạt Phản Đồ

Đôi ánh mắt của Vạn Kiếm Công Chúa bất giác đưa nhìn chiếc chân bị trúng thương của Đồng Thiên Kỳ, lúc này máu đỏ chẳng những nhuộm đầm cả ống quần mà còn thấm ướt xuống cả vạt đất dưới chân chàng, tự nhiên ánh mắt của nàng phút chốc lộ vẻ lo lắng bất an.

Bạch Phát lão nhân thấy vậy cũng đột nhiên lớn tiếng nói :

- Phong độ lâm đại địch trầm tĩnh như hài tử này, quả không hổ danh của nhất đại tôn sư !

Vạn Kiếm Công Chúa vừa nghe vậy nhiên nhớ lại lời của Thiên Kỳ, liền vội quay người đỡ lấy lão già nói :

- Con đưa gia gia vào trong.

Bạch Phát lão nhân mắt vẫn không rời Đồng Thiên Kỳ nghe thế ngoái đầu lại nhìn thiếu nữ cười lớn :

- Đây là do hài tử kia cản dận người ?

Vạn Thánh Công Chúa thấy không nên chần chừ, bèn nói nhanh :

- Gia gia chúng ta phải tranh thủ thời gian.

Bạch Phát lão nhân như đã tính sẵn trong lòng, lại cười lớn nói :

- Người định đi giúp nó ư ?

Vạn Kiếm Công Chúa như lĩnh hội được thâm ý của tổ phụ, mặt ửng hồng lên, nói :

- Chàng ta đến đây vì chúng ta, chẳng lẽ chúng ta khoanh tay bàng quang nhìn chàng bị nguy khốn ?

Bạch Phát lão nhân không chút nôn nóng, cười nói :

- Theo ta thấy, hài tử này dầu không thấu thạo được hai lão ma đầu này thì cũng không đến nỗi nguy khốn đâu.

Ngược với thần sắc bình thản an nhàn của Bạch Phát lão nhân, Vạn Kiếm Công Chúa lo lắng nhìn chiếc chân của Đồng Thiên Kỳ, nói :

- Chân phải chàng ta bị thương !

Bạch Phát lão nhân đột nhiên quay mặt nhìn cháu gái, hỏi :

- Ta chính đang muốn hỏi con đó là vết thương gì ?

Lúc này hai lão ma đầu đang tiến tới từ hai cánh tả hữu chỉ còn cách Đồng Thiên Kỳ chừng năm xích, ba người tạo thành một tam giác không cân xứng.

Vạn Kiếm Công Chúa thấy vậy thì càng hết hoảng :

- Gia gia, những chuyện đó để về sau con sẽ nói cho nội biết, được chứ ?

Bạch Phát lão nhân đôi mày bạc hơi nhướng lên nhìn cháu gái và nói :

- Cho dù con không nói thì ta cũng đã nhìn ra vết thương phải do kiếm pháp của Nam Hải Tam Thần !

Vạn Kiếm Công Chúa gật đầu đáp:

- Đúng vậy nội ạ. Bây giờ con đưa nội vào trong.

Bạch Phát lão nhân trầm giọng nói :

- Không vội gì, ta tuy già nhưng thần trí vẫn chưa lú lẫn. Nam Hải Tam Thần sơ dĩ đã thương được nó không phải là vì kiếm thuật cao siêu, mà chính là dựa vào một thế trận cổ quái của Nam Hải Bang. Điều này cũng đủ để ta biết, hài tử này dụng Tiềm Long chưởng làm chủ, kiếm chỉ là thứ. May mà chưa gặp bọn Tứ lão liên thủ, bằng không thì chỉ e lúc này hãn không còn tồn tại để báo thù cho hãn, và giúp cả ta báo thù ?

Nói đến câu cuối giọng lão nhỏ lại tựa hồ như nói với chính mình.

Chính tại lúc này, Cửu Dương Tử đánh mắt cho Vu Hồi Kiếm rồi thét lớn :

- Tiếp chưởng !

Trong tiếng quát đã thấy lão ta vung song chưởng đánh ra. Gần như cùng lúc với Cửu Dương Tử, Vu Hồi Kiếm cũng dốc toàn lực xuất chiêu "Phong khởi chuyển vân" đánh tới người Đồng Thiên Kỳ, tuyệt nhiên không hề phát ra tiếng động.

Đồng Thiên Kỳ lấy một đối hai, người lại trúng thương, nên bên ngoài thản nhiên bình tĩnh, nhưng trong lòng hết sức thận trọng. Lúc này thấy Cửu Dương Tử phát song chưởng đánh tới thì tả thủ lập tức hoa lên phát chiêu "Tiềm long thăng thiên" định lấy công chế công nhằm chiếm tiên cơ. Nào ngờ, một chưởng phát ra tuyệt nhiên không hề có trở lực nào, bất giác giật thót người thầm nghĩ : "Nguy, con cáo già này dụng hư chiêu lừa ta, ta mất tiên cơ rồi"

Đầu không hề quay lại, Đồng Thiên Kỳ thét dài một tiếng cả người vọt lên không trung, đồng thời song chưởng kịp thâu lại phát về sau.

Một chưởng của Vu Hồi kiếm mạnh như vũ bão vừa lúc ập tới chỉ kịp quét ngang qua dưới chân chàng, nếu như chậm một tích tắc thì một chưởng ấy trúng phải không chết cũng khiến chàng trọng thương như chết.

Cửu Dương Tử hư chiêu phát ra, thực chiêu đã chục đánh tới. Bấy giờ chẳng ngờ Đồng Thiên Kỳ kịp ứng biến nhanh như vậy, thấy người chàng lơ lửng trên không, lão hậm hực gắt giọng :

- Trừ phi tiểu tử ngươi có thuật đứng giữa không trung, bằng không thì chân ngươi chưa chạm đất lão phu đã cho ngươi về châu diêm vương rồi.

Lại nói Đồng Thiên Kỳ lúc biết trúng kế địch liền dằng không tiên tẩu, lại dự tính sau khi hư chiêu là thức chiêu sẽ bồi tới nên chàng đã tụt chân khí vào lưng thủ định đón lấy chưởng đối phương rồi mượn lực đối phương đẩy mình ra xa đấu trường.

Nào ngờ Cửu Dương tử cũng là một con cáo già lão luyện giang hồ, thấy chàng tung lên không đã không vội đánh bồi mà tính kế hãm chàng trên không.

Thấy Cửu Dương tử không ra tay, Đồng Thiên Kỳ giật mình, đoán định làn này lành ít dữ nhiều.

Bạch phát lão nhân từ đầu theo dõi trận đấu không sót một chi tiết, lúc ấy bỗng nhiên nghiêm mặt danh giọng ra lệnh:

- Phụng nhi, chính diện công thẳng cho hài tử kia một chưởng, xuất chiêu "Phượng vĩ cửu toàn" đánh thẳng vào Vu Hồi Kiếm đi.

Từ nhỏ đến lớn học với tổ phụ, Vạn Kiếm Công Chúa chưa bao giờ nghe tổ phụ ra lệnh mình bằng giọng nghiêm trang đầy uy lực như vậy. Bấy giờ tuy chưa biết hết dụng ý của tổ phụ, thế nhưng nàng chỉ như một cái máy nhảy vọt vào đấu trường, tả hữu xuất chưởng đánh thẳng lên vừa kịp lúc người Đồng Thiên Kỳ đang từ từ rơi xuống. Tiếp đó nàng xoay người, thanh "Phượng Vĩ Kiếm" hươi lên tạo ra trăm ngàn kiếm ảnh trùm hết cả không gian đổ ập vào người Vu Hồi Kiếm.

Đồng Thiên Kỳ chính đang lúc lâm nguy, lo người rơi xuống đất sẽ bị hai lão ma áp lại công ngay thì vô phương chống trả, bỗng thấy Vạn kiếm Công Chúa đánh lên một chưởng, tinh thần chàng phấn chấn hẳn lên thầm khen : "Cô nương này thật thông minh".

Đương nhiên chàng không biết rằng Vạn Kiếm Công Chúa đến lúc này còn chưa biết tại sao tổ phụ của cô ta bảo cô ta đánh chàng một chưởng.

Cửu Dương Tử và Vu Hồi Kiếm bấy giờ đang mừng khắp khởi, chỉ chờ Đồng Thiên Kỳ rơi xuống là áp lại nhất loạt tấn công đòn trí mạng. Hai lão nằm mộng cũng không ngờ nổi Vạn Kiếm Công chúa dám rời khỏi Phật Giác lúc này không còn chút sức đề kháng để nhảy vào vòng chiến tham gia một chưởng này. Chỉ đến khi thấy

Đồng Thiên Kỳ đang rơi xuống bỗng nhiên tung mạnh lên vọt qua đầu Vu Hôi kiếm, hai lão ma "á" lên một tiếng kinh ngạc, đứng khựng cả người ra.

Chính ngay trong khoảnh khắc ấy, Vu Hôi Kiếm kịp sức tỉnh khi ngay kiếm thép ập đến lạnh cả người, bằng linh tính và bản năng tự nhiên lão đoán định nguy hiểm kề thân, đầu vừa quay lại đã la hoảng lên:

- Phụng Vĩ Cửu Toàn.

Trong tiếng la hốt hoảng người lao uốn về sau đầu chạm gót chân tạo thành một vòng tròn rồi lăn ra ngoài, vừa kịp thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Nói thì chậm, thực tế mọi chuyện chỉ xảy trong chớp mắt. Khi người Vu Hôi Kiếm kịp lăn ra ngoài, thì trong ánh kiếm còn dư một đám tóc bạc trắng bị chém nát tung bay trong gió như tơ trời, chỉ cần Vu

Hôi Kiếm ngửa người về sau chậm một giây thì có lẽ lúc này tung bay trong gió không phải là tóc vụn mà phải là máu với não.

Đồng Thiên Kỳ lúc này chân đã đáp xuống đất cách đấu trường ngoài ba trượng, kịp nhìn ra chiêu kiếm của Vạn Kiếm Công Chúa, bất giác quên cả mối nguy vừa thoát, reo lên :

- Tuyệt kiếm !

Cửu Dương Tử thấy Vu Hôi Kiếm thoát chết thì thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên thấy chiêu đầu lão ta tóc dài giờ đây bị hốt mất một mảng thì không khỏi buồn cười.

Vạn Kiếm Công Chúa xuất tuyệt chiêu trong "Phụng Vĩ Kiếm Pháp" thấy không đắc thủ thì hậm hực trong lòng, bản tính quật cường nữ nhi nổi lên, nàng thốt một tiếng rồi bỏ người theo Vu Hôi Kiếm ra tiếp một chiêu "Phụng Vĩ Cửu Toàn".

Vu Hôi Kiếm hồn phách còn chưa lại, bỗng thấy chiêu kiếm ập đến người đúng như chiêu vừa rồi thì hồn xiêu phách tán, không kịp nghĩ gì nữa, cả người vọt lên bắn ra xa bốn năm trượng tránh đòn, mặt vẫn chưa hết hoảng sợ.

Cửu Dương Tử thấy Vu Hôi Kiếm là một trong Vũ Nội Tứ lão từng được võ lâm tuân thủ tôn kính, vậy mà giờ đây chạy dài trước một tiểu nha đầu thì vừa bức tức vừa buồn cười. Lão định tung người chạy đến cứu viện, nhưng trong đuôi mắt bỗng nhận ra lúc này Bạch Phát lão nhân ngồi đơn độc một mình, trong đầu lão bỗng lóe lên một ý nghĩ độc ác, cười gằn mấy tiếng thét lớn:

- Ha ha... Phật Giác, để xem người chạy đâu cho thoát !

Dứt lời, cả người lão bổ tới như điều hâu, tay trao Chop vào ngực Phật Giác

Cứ ngỡ đắc thủ là cầm chắc trong tay, không ngờ tay trảo của lão chỉ còn cách người Phật Giác chưa đầy ba xích, bỗng một luồng kinh phong trực diện từ hướng trước mặt đánh tới cản lại.

Thoáng thấy nguy lão định nhảy lùi né tránh, nhưng đã không còn kịp, "bình" một tiếng, người lão bị đẩy lùi mấy bộ, khi hoàn hồn mới nhận ra Đồng Thiên Kỳ đứng ngạo nghễ bên cạnh Phật Giác tự bao giờ.

Phật Giác sắc diện trước sau không đổi, cười nói :

- Lão hữu người lại thất bại.

Cố định thần lại, Cửu Dương Tử nói :

- Lão phu rất biết nhẫn nại, hai lần thất bại chưa đáng gọi là gì.

Phật Giác điềm nhiên nói :

- Lão phu cũng rất nhẫn nại với lão hữu, chỉ có điều e rằng những người trẻ tuổi này không có lòng nhẫn nại như chúng ta.

Cửu Dương Tử cười nhạt nói :

- Không can hệ gì, lão phu sẽ giúp người đánh đuổi chúng đi.

Phật Giác cười mỉa, gật đầu nói :

- Lấy chưởng lực, công phu mà nói thì ta và người đều là những người có tuổi, tất chiếm lợi thế. Do vậy lão phu nghĩ nó sẽ sử dụng kiếm đối phó với song chưởng của người vài chiêu, như vậy song phương đều được thể diện. Nếu người nghĩ lão phu không công bằng, thì người có thể dụng binh khí.

Cửu Dương Tử vừa rồi ném một chưởng của Đồng Thiên Kỳ thăm biết công lực của mình không vượt được chàng, bây giờ vừa nghe vậy thì mừng khắp khởi. Thế nhưng lão thoát nghĩ lại thấy có vấn đề trong lời này, bèn nghĩ : "Lão ta thừa biết tiểu tử này có công lực vượt hẳn ta, cố sao lại xa trường thủ đoản, lấy kiếm đấu chưởng ? Con cáo già này quỷ kế đa đoan, ta phải thật thận trọng, không để rơi vào bẫy của hắn"

Cửu Dương Tử nhân suy tính dè dặt trong lòng cho nên nhất thời quên cả đáp lời đối phương.

Đồng Thiên Kỳ cũng có cùng suy nghĩ như Cửu Dương Tử, chàng thực không hiểu thấu tại sao Phật Giác lại nói như vậy, bởi vì chàng thừa hiểu kiếm thuật của chàng không qua được chưởng lực.

Phật Giác ngược lại mắt như đóng đinh lên mặt Cửu Dương Tử, gắt giọng thúc giục:

- Lão bằng hữu sao tự nhiên hôm nay trở nên do dự cẩn thận đến thế ?

Vừa nói, ánh mắt cố tình đưa tầm nhìn lùi phía sau lưng Cửu Dương Tử rất xa, nhìn đến mấy lần.

Cửu Dương Tử vẫn chưa có được đáp án, mắt lão cũng không rời khuôn mặt già nua không chút biểu lộ của Phật Giác, bất chợt bắt gặp ánh mắt của Phật Giác cứ đưa nhìn lùi phía sau lưng mình, lão bỗng bật cười "hắc hắc" hai tiếng lạnh bạo, rồi ngoái đầu nhìn về phía trận đấu giữa Vu Hồi Kiếm và Vạn Kiếm Công Chúa, lúc này chỉ thấy Vu Hồi Kiếm thủ nhiều công ít, vất vả lắm mới tránh khỏi thiệt mạng bởi những chiêu kiếm tuyệt diệu của nàng. Bất giác mặt lão biến sắc, chừng như hiểu ra tất cả, thầm nghĩ : "Hừ, đúng rồi... Phụng Vĩ Kiếm Pháp tinh diệu đến thế thì Long Thủ Kiếm Pháp nhất định không kém, nếu như tiểu tử này dụng kiếm thì Long Phụng kiếm pháp liên hoàn, khi ấy chỉ e ta và lão đệ khó lòng đối phó ! Đúng, quyết không sai, bằng không thì khi nào con cáo già kia đã biết họ Đồng kia công lực hơn ta, mà lại còn bảo hắn dụng kiếm !

Càng nghĩ càng đúng, càng nghĩ càng sợ, bất giác lão thụt lùi hai bước, cố giữ trầm tĩnh nói :

- Lão phu chỉ cần dùng đôi tay trần này cũng đủ hạ hắn, có điều...

Chưa nói hết câu, cả người lão bỗng nhanh như cắt vọt nhanh nào khu rừng đào, bên kia Vu Hồi Kiếm đang đấu bỗng thấy đồng bọn đánh bài chuẩn thì cũng phát kiếm công hồ một chiêu rồi tung người vọt theo.

Đồng Thiên Kỳ cũng đuổi theo nhưng liền bị Phật Giác giữ tay lại.

Phật Giác cười thâm trong lòng, nghĩ :

"Lão phu thừa hiểu bản tính người đa nghi, cho nên bày kế này, quả nhiên người trúng kế !" Tuy nghĩ vậy, nhưng vẫn cố ý khích thêm :

- Nhị vị cố nhân đến thật bất ngờ, cố sao ra đi cùng đột ngột như vậy ? Chẳng lẽ bị hai đứa hậu sinh làm cho khiếp vía ?

Cửu Dương Tử từ xa trong rừng cười lớn nói vọng ra :

- Phật Giác, tâm cơ của người không qua nổi mắt lão phu đâu, có điều lão phu bỗng nhớ ra một chuyện phải làm ngay, cho nên cáo từ hẹn ngày khác đến viếng, người bảo trọng !

Dứt lời, trong rừng chỉ thoáng thấy hai bóng người vọt đi, phút chốc biến mất dạng trong cây lá.

Từ Tunnel Long bấy giờ thấy hai lão ma là chỗ dựa duy nhất đột nhiên bỏ đi thì hết hoảng, đi chẳng đặng mà ở thì mặt mũi nào nhìn người thân, tay chân luỳnh quỳnh không biết xử trí thế nào.

Phật Giác chừng như không để ý đến gã chỉ nghiêng đầu nhìn Thiên Kỳ đứng bên cạnh mình hỏi :

- Người tên gì ?

Tử Tùng Long thấy Phật Giác chừng như quên hẳn mình thì mừng thầm len lén gót chân lùi dần rồi khuất người sau một gốc cây lớn, đoạn cúi thấp người chuồn mất sau một căn nhà lá nhỏ.

Những chuyện này thì tuyệt không lọt khỏi mắt Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng chàng không lên tiếng. Chàng có lẽ thâm hiểu Phật Giác có ý tha cho hắn.

- Văn bối là Đồng Thiên Kỳ.

Phật Giác gật đầu nói :

- Vậy thì không sai, lai lịch của người lão phu đều biết rõ.

- Tiền bối là...

Đồng Thiên Kỳ trở mặt hỏi.

- Lão phu vốn bốn hiệu là "Vạn Kiếm Vương", sau xuất gia pháp hiệu là "Phật Giác", nhưng hiện tại thì đã hoàn tục. Có lẽ người cảm thấy kỳ quái lão phu sao phản phúc bất thường như vậy, những chuyện này về sau ta sẽ nói cho người biết. Phụng nhi đến kìa, chúng ta không nói chuyện này nữa !

Vạn Kiếm Công Chúa từ đầu chỉ đứng nhìn cho đến khi hai lão ma mất hút trong rừng cây rồi mới quay trở lại, cho nên căn bản không hề nhìn thấy Tử Tùng Long chuồn mất, buột miệng hỏi :

- Tùng Long đâu, gia gia?

Phật Giác nhường mày cười nói :

- Cũng may con chưa phải là người của hắn, nếu không một câu hỏi này cũng đủ gây cười cho thiên hạ !

Mặt Vạn Kiếm Công Chúa ửng đỏ lên, bất giác nhớ lại câu nói của tổ phụ : "Thà cứ để cho hắn bất nhân, nhưng chúng ta không thể bất nghĩa", nghĩ rồi nàng nén lòng, gượng nói :

- Nội cứ chọc con !

Phật Giác xua tay, nói nghiêm túc :

- Thôi, thôi, không đùa nữa, Thiên Kỳ, vết thương trên chân người thế nào ?

Vừa nghe nhắc đến vết thương của Thiên Kỳ, Vạn Kiếm Công Chúa mặt trở lên lo lắng.

Đồng Thiên Kỳ mỉm cười bình thản, nói :

- Một vết thương nhỏ không đáng lo lắng.

Phật Giác trịnh trọng nói :

- Tuy vết thương là cơ nhục, nhưng để lâu mất máu nhiều thì tổn hại đến thể lực nguyên khí, chính vì nguyên nhân này mà ta dụng kế dọa đuổi hai lão tặc kia bỏ chạy

Vạn Kiếm Công Chúa còn chưa hiểu chuyện gì, bèn hỏi :

- Dụng kế ? dụng kế gì ?

Phật Giác nhìn Thiên Kỳ hỏi:

- Người nhất định biết rõ ?

Đồng Thiên Kỳ lúc này chừng như đã hiểu ra hết, gật đầu nói :

- Vẫn bối tự biếc kiếm thuật không tinh bằng chuồng pháp.

Phật Giác gật đầu định giải thích thêm, thế nhưng Vạn Kiếm Công Chúa đã lo lắng giục:

- Bây giờ thì nhanh vào trị vết thương.

Phật Giác "à" một tiếng nói :

- Đúng, đúng, còn nhiều chuyện chúng ta cần bàn bạc, cứ vào trong hăn hay, Phụng nhi, lại đỡ ông !

Vạn kiếm công Chúa chạy đến đỡ cánh tay trái tổ phụ. Đồng Thiên Kỳ cũng vội vàng đến đỡ bên tay phải ba người cùng nhau bước vào trong nhà.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn một lượt căn nhà, thấy bố trí gia cụ rất đơn giản, ngay chính giữa là một chiếc trường kỷ bằng đá xanh, trên phủ tấm da hổ, kê sát tường là một chiếc bàn và bốn chiếc ghế khác, tất cả đều bằng đá.

Bày bố chỉ có vậy khiến Đồng Thiên Kỳ không khỏi ngạc nhiên, thầm nghĩ :

"Nhà chỉ có vậy, không có cửa thông lui sau, thật cùng lạ!"

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng không tiện hỏi ra

Phật Giác chỉ tay vào bộ bàn cao, nói :

- Ta ngồi ở kia.

Hai người đưa lão đến ngồi trên chiếc ghế bên chiếc bàn cao, Phật Giác lại nói tiếp :

- Thiên Kỳ người ngồi ở trường kỷ!

Đồng Thiên Kỳ cười nói :

- Vẫn bối không mệt, cô nương mời ngồi !

Phật Giác giọng không vui :

- Không được khách khí, người mất máu nhiều cú ngồi nghỉ. Phụng nhi còn việc phải làm.

Đồng Thiên Kỳ thấy không thể từ chối tiếp, bèn ngồi lên chiếc trường kỷ phủ da hổ, Phật Giác nhìn Vạn Kiếm Công Chúa nói:

- Phụng nhi, việc trị thương cần con lo liệu

Trước mặt tổ phụ, nàng không thể xử sự như lúc chỉ ở một mình với chàng, mặt ửng đỏ lên không biết đáp thế nào.

Thiên Kỳ vội nói ngay :

- Văn bối tự làm lấy cũng được, nếu có thuốc trị thương xin tiền bối cho văn bối một ít cũng đã cảm kích lắm rồi !

Phật Giác lắc đầu nói :

- Thuốc hay tính mạnh, người không chịu nổi đau đâu !

- Văn bối có lẽ không đến nỗi làm tiền bối thất vọng.

Phật Giác đưa mắt nhìn Vạn Kiếm Công Chúa, cố làm do dự nói :

- Thuốn thì có, vậy thì người...

Vạn Kiếm Công Chúa nghe vậy cứ ngỡ tổ phụ định để Đồng Thiên Kỳ tự trị liệu vết thương, hoảng lên trong lòng vội nói :

- Còn phải chuẩn bị những gì, ông chưa nói cho người ta biết !

Phật Giác cười lớn nói :

- Nói thế, con chịu giúp nó trị thương ?

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy, cũng phát hoảng, nói :

- Chuyện này... hà tất cô nương nhọc công !

Phật Giác không cần biết Thiên Kỳ nói gì, đã cười lên hô hố.

- Phụng nhi, mau đi chuẩn bị nước nóng đến !

Vạn Kiếm Công Chúa như gỡ được rối, "dạ" một tiếng rồi chạy biến ra ngoài.

Nhìn theo bóng cháu gái mất hút ngoài cửa, Phật Giác cười hể hả, lắc đầu nói với Thiên Kỳ :

- Hà nhi, người là người đầu tiên nó coi trọng, người thấy cháu gái ta thế nào hử ?

Đồng Thiên Kỳ vốn không hiểu hết thâm ý của lão già, suy nghĩ rồi nói thật tình :

- Lệnh nữ tôn từng cứu mạng văn bối hai lần...

Phật Giác lắc đầu cắt ngang nói :

- Lão phu muốn hỏi là trong lòng người nghĩ như thế nào về nó ?

Đồng Thiên Kỳ ngơ ngác nhìn vào khuôn mặt nghiêm trang của phật Giác không đáp được lời nào.

Chừng như hiểu hết tâm ý của Đồng Thiên Kỳ, Phật Giác thở dài nặng nề nói:

- Phụng nhi mồ côi song thân từ thuở nhỏ, lão phu mang về nuôi dưỡng lớn thành người, thương yêu chiều chuộng nó còn hơn bản thân mình. Phàm làm chuyện gì cũng có kỳ vọng, có lẽ vì vậy mà hình thành một tính khí ương bướng ở nó... không chừng trở lại làm hại nó !

Đồng Thiên Kỳ vốn trù trừ không đáp được, nguyên nhân hoàn toàn không phải vì điều này. Khi ấy nghe lão già nói vậy, biết mình không thể im lặng được, bèn nói:

- Lệnh nữ tôn thông minh trí tuệ, làm việc gì cũng có sở kiến độc đáo, cách nghĩ của tiền bối thực khác với văn bối.

Lão già ngẩn người nhìn chằm chằm vào mặt chàng, hỏi :

- Lời này người nói thật tâm chứ ?

Lời Đồng Thiên Kỳ nói từ tình thực, lão già đương nhiên nhìn vào mắt chàng cũng đọc được điều đó, nhưng chàng vẫn trân trọng nói :

- Lời văn bối nói từ tận đáy lòng mình ?

Lão già ngưng mắt nhìn chàng thêm hồi lâu, mới thở dài một hơi :

- Như vậy kể như lão phu đã trút được một gánh nặng trong lòng.

Đồng Thiên Kỳ ngược lại ngay lúc ấy cảm thấy lòng mình như vừa đặt vào một khối đá, hỏi lão già về hoang mang không mục đích :

- Văn bối không hiểu hết ý của tiền bối

- Có lẽ người hiểu nhưng vì trong lòng người gia cữu quá nặng, thường có những phiền não vô cớ hiện lên chiếm hết tâm trí, cho nên căn bản người không còn để ý đến những chuyện phát sinh tương tự như chuyện này !

Đồng Thiên Kỳ không phủ nhận suy nghĩ của lão già, chỉ cười nói :

- Văn bối giờ đây chỉ nghĩ đến một chuyện chưa làm được - Gia cữu !

Phật Giác lắc đầu nói :

- Không sai, người muốn mượn lửa hận trong lòng để thiêu đi tất cả, thế nhưng thực tế là không thể. Có lẽ người ngạc nhiên khi thấy lão phu biết hết mọi chuyện của người, nhưng nếu người biết rằng họ đã từng qua đây thì có lẽ người không còn ngạc nhiên nữa !

Đồng Thiên Kỳ sửng người thốt lên :

- Họ qua đây ?

- Ủm. Đã đến, chính Kim Giác Long chỉ cho họ đến !

Phật Giác cười nhạt mấy tiếng, nói :

- Hừ, đương nhiên Kim Giác Long có mục đích của nó, nhưng hấn không nghĩ rằng trên đời này có nhiều chuyện vượt ra khỏi suy nghĩ của con người. Thôi, chúng ta không nên nói những chuyện này nữa, lão phu còn một chuyện muốn bàn với người.

Đồng Thiên Kỳ tuy lúc này trong lòng có rất nhiều nghi vấn, thế nhưng thấy lão già không muốn nói nữa cho nên cũng không tiện hỏi, nghiêm túc nói :

- Tiên bối xin cứ nói, nếu nằm trong khả năng của văn bối, thì quyết không chối từ.

Phật Giác thẳng thắn nói ngay :

- Lão phu muốn truyền thụ cho người tuyệt học "Long Thủ Kiếm Pháp !

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy mặt không biểu lộ chút mừng, trầm tĩnh nói :

- Long Thủ Kiếm Pháp là độc môn kiếm thuật xưa nay hiếm có, tiên bối lần này tự dưng đem truyền thụ cho văn bối hấn không phải là vô cớ, văn bối nguyện được nghe tường tận ?

Phật Giác ngưng đôi mắt già nua nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, mới nói vẻ nặng nề :

- Lão phu thâm biết người không phải thấy lợi quên nghĩa, cho nên khi người đến đây, lão phu đã nghĩ nên thỉnh cầu người như thế nào...

Đồng Thiên Kỳ vội xua tay nói :

- Tiên bối không nên đối với văn bối trân trọng như vậy, chỉ là...

Lão già gật đầu, không chờ Đồng Thiên Kỳ nói hết đã tiếp lời :

- Đây chính là chỗ người không giống với thường nhân, đồng thời cũng chứng tỏ được người là bậc quân tử chính nhân không vội vàng coi nhẹ lời hứa. Nhưng lão phu tin rằng sau khi người nghe xong, người nhất định sẽ nhận lời.

Lão hơi ngừng lời, mắt quan sát nét mặt chàng rồi nói tiếp :

- Pho kiếm pháp này luyện thật không dễ, lão phu ngoại hiệu là "Vạn Kiếm Vương" vậy mà cũng phải mất ba năm còn chưa dám nói là lĩnh hội thấu triệt. Lão phu e rằng chỉ trong ba tháng người không lĩnh hội hết, nếu như trong thời gian này mà bọn Tứ Lão kéo đến, thì chúng ta không ứng phó nổi !

Đồng Thiên Kỳ không cho là vậy, bèn nói:

- Văn bối còn chưa nhận lời, tiên bối sao lại khẳng định như vậy, chừng như là văn bối đã nhận lời rồi ?

Lúc này Vạn Kiếm Công Chúa vừa bưng chậu nước vào, chính tại cùng lúc ấy thì Đồng Thiên Kỳ bỗng nghe từ phía sau nhà có tiếng áo lướt gió.

Mắt chàng nhú lại, chưa kịp mở miệng, đã nghe phật Giác hỏi :

- Phải người nghe thấy gì ?
- Vừa rồi có người nghe trộm.

Vạn kiếm Công Chúa lúc này vừa đặt chậu nước uống, nói ngay :

- Để tôi đi xem.
- Chỉ sợ lúc ấy người đã chạy xa.

Phật Giác nghe Thiên Kỳ nói vậy cười nhạt nói :

- Là Từ Tùng Long, vừa rồi những lời ta nói chính là để cho hắn nghe. Như thế, khi người luyện thành "Long Thủ Kiếm Pháp" thì không cần mất công đi tìm Tứ lão, thì bọn chúng cũng tự mình kéo đến trước cửa.

Đồng Thiên Kỳ ngó người, hỏi :

- Tiền bối nói gã ta sẽ đem những lời vừa rồi nói lại cho Tứ Lão biết ?
- Từ Tùng Long đã ở thế cười hổ tất phải phản sư tới cùng, mà muốn phản sư thì hắn không còn cách nào hơn là dựa vào Tứ Lão mới mong sống sót. Nếu không thì trong tương lai người và Phụng nhi nhất định sẽ tìm hắn lấy mạng. Tứ Lão hiện tại sợ nhất là hợp bích "Long Thủ kiếm" và "Phụng Vĩ kiếm pháp", khi nghe được tin này thì nhất định sẽ kéo đến để trừ đi hậu họa về sau.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì giật nảy mình, thầm nghĩ : "Thì ra từ đầu lão ta cố tình tha cho Từ Tùng Long là đã nằm trong tính toán, con người này quả thật tâm kế siêu nhân !"

Nghĩ giây lát chàng nói :

- Nói như thế tiền bối đã cố tình nói thời gian dài hơn thực tế ?

Phật Giác gật đầu cười nói :

- Long Thủ kiếm pháp chỉ có bảy chiêu, mà người đã luyện thành Tiềm Long Công thì chẳng còn gì khó khăn nữa, chỉ nội trong bảy ngày là luyện thành. Có điều, người còn chưa nói là chấp nhận thọ giáo hay không ?

Nói đến đó lão nhìn cháu gái của mình rồi nói tiếp :

- Phụng nhi, rửa vết thương thật sạch rồi nghiền nhô "Sinh Cơ Đan" rắc lên là được !

Vạn Kiếm Công Chúa nghe vậy thì ửng mặt hỏi lại :

- Dùng Sinh Cơ Đan ?

- Ha ha... ta nghĩ hài nhi này chịu đựng được, có như vậy chúng ta mới tranh thủ được thời gian hai ba ngày.

Vạn kiếm, Công Chúa không nói gì thêm, nàng lấy khăn tay ra nhúng nước vắt khô, rồi mới bắt đầu giúp Đồng Thiên Kỳ cởi đai lưng ra.

Đồng Thiên Kỳ thấy tay nàng vừa chạm vào lưng quần mình, thì la lên :

- Tôi tự làm được !

Phật Giác thấy vậy nghiêm mặt nói :

- Đã là người trong võ lâm không nên câu chấp tiểu tiết nam nữ như vậy. Thôi để tranh thủ thời gian, lão phu trước hết sẽ nói rõ thân thế và hành trạng mấy mươi năm của lão phu, và cả những chuyện bí mật trong giang hồ, người cần phải lắng nghe cho rõ, sau đó trả lời là chịu học hay không.

Lúc này Vạn Kiếm Công Chúa đã cởi ống quần bên bị thương của Đồng Thiên Kỳ ra, bắt đầu rửa vết thương.

- o O o -